

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **T. C. S. „L. I. P.“**, zast. advokátem Ladislavem Ejemem, se sídlem AK Eliášova 998, Česká Lípa, proti žalovanému **Českému telekomunikačnímu úřadu**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, o zaplacení dlužné ceny za poskytnuté telekomunikační služby, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 7. 2004, č. j. 11 Ca 111/2004 – 14,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení výše označeného usnesení Městského soudu v Praze, kterým byl odmítnut návrh (žaloba) na přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2004, č. j. 20163/2003-603/III; tímto žalovaný zamítl odvolání proti rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro oblast Praha ze dne 18. 4. 2003, kterým bylo stěžovateli uložena povinnost zaplatit částku 4341 Kč za poskytnuté telekomunikační služby.

Stěžovatel namítá, že přezkoumání napadeného rozhodnutí ve věci uložení povinnosti uhradit telekomunikační služby přísluší do kompetence Městského soudu v Praze, a proto nebyl důvod pro odmítnutí. Údajné dlužné částky, které mu byly předepsány rozhodnutím Českého telekomunikačního úřadu ze dne 18. 4. 2003 dne 7. 1. 2004, resp. rozhodnutím žalovaného se týkají zúčtovacího období od května do srpna 1999; nelze tedy podle stávající právní úpravy na úseku správního soudnictví případ žalobce posuzovat. Stěžovatel namítá nezákonnost usnesení soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel nemá oporu ve spisech

a je s nimi v rozporu; namítá, že platné sídlo stěžovatele je na adrese uvedené v Obchodním rejstříku, nikoli na adrese, kam byly doručovány písemnosti. Navrhuje, aby usnesení Městského soudu v Praze bylo zrušeno a věc vrácena k novému projednání.

Žalovaný se ztotožnil s právním názorem Městského soudu v Praze, navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud především konstatuje, že v případě, kdy byl odmítnut návrh stěžovatele soudem z důvodu ust. § 46 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.) aniž byla věc přezkoumávána meritorně, příslušní mu v kasačním řízení přezkoumávat toliko skutečnost, zda se soud I. stupně nedopustil porušení zákona, když návrh odmítl; připadá tak v úvahu pouze uplatnění stížního důvodu dle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Za této situace tak nepřísluší Nejvyššímu správnímu soudu zabývat se tím, zda předepsání dlužných částek bylo provedeno po právu či nikoli; stejně tak jsou zcela bez významu námitky stran označení stěžovatele při doručování písemností.

V dané věci správní orgány rozhodovaly k návrhu společnosti E. P. spol. s r. o., V. 1442/1b, P. 4 ve věci sporu o povinnosti stěžovatele k finančnímu plnění vyplývající ze smlouvy o poskytování telekomunikačních služeb u účastnické telefonní stanice č. xx za období květen – srpen 1999. Z důvodu neplacení telefonních účtů byla stanice dne 27. 9. 1999 vypojena z provozu. Telefonní účastník se tak dopustil porušení ust. § 82 odst. 3 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích. Rozhodnutím Českého telekomunikačního úřadu mu byla proto předepsána dlužná částka v celkové výši 4341 Kč k úhradě, rozhodnutím žalovaného bylo toto rozhodnutí potvrzeno a odvolání stěžovatele zamítnuto.

Podle ust. § 68 písm. b) s. ř. s., je žaloba ve správním soudnictví nepřijatelná, jde-li o rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci vydané v mezích zákonné pravomoci správního orgánu.

Věc, o kterou se v řízení jedná, je třeba považovat za věc spadající do práva soukromého, neboť je zde rozhodováno správními orgány o povinnosti vyplývající ze závazkového právního vztahu. Jedná se tedy o obchodněprávní smluvní vztah, který spadá evidentně pod právo soukromé. Předmětem řízení je spor mezi poskytovatelem telefonní služby a účastníkem telefonní stanice o dlužnou telekomunikační úhradu a její výši. I když otázky řízení se řídí obecnými předpisy správního řízení, rozhodující význam pro posouzení charakteru věci je právo hmotné, nikoliv právo procesní, neboť v případě věcí projednávaných podle novelizované části páté o. s. ř. jde vždy o rozhodnutí orgánu veřejné správy, který se v procesních otázkách řídí právními předpisy veřejného práva.

Počínaje 1. 1. 2003 právní spory plynoucí ze soukromých práv, které jsou předmětem řízení před správním orgánem, na základě podané žaloby projednávají a rozhodují soudy v občanském soudním řízení podle nové části páté občanského soudního řádu (ve znění zákona č. 151/2002 Sb.) Tato nová právní úprava poskytuje soukromým právům větší ochranu. Soud neprovádí jen přezkum správního rozhodnutí s možností v případě zjištěné nezákonnosti toliko takové rozhodnutí zrušit a věc vrátit správnímu orgánu k novému projednání, ale je povolán k tomu, aby v případě, kdy dospěje k závěru, že o věci mělo být rozhodnuto jinak než rozhodl správní orgán, sám o věci rozhodl a nahradil tak rozhodnutí správního orgánu. Žaloba o přezkoumání rozhodnutí žalovaného byla stěžovatelem podána

za účinnosti zákona č. 150/2002 Sb., stejně tak rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu bylo vydáno již za účinnosti nové úpravy správního soudnictví. Skutečnost, že bylo rozhodováno o dluhu stěžovatele, který byl vyčíslen za období, kdy tato úprava nebyla účinná, je zcela irelevantní.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru že Městský soud v Praze nepochybil, postupoval-li dle ust. § 46 odst. 2 s. ř. s. a návrh odmítl z důvodu, že se jím navrhovatel domáhal rozhodnutí ve sporu vyplývajícího z práva soukromého. Soud přitom dostatečně stěžovatele poučil o způsobu, jakým může účinně svá práva ve věci hájit.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst.1, § 120 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 2. srpna 2006

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu